

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 14. julij 2014, številka 6, letnik III

Intervju s prejšnjo ravnateljico in sedanjim ravnateljem

Fotoreportaža: Šestošolci v poletni šoli v naravi

Intervju z raperjem Zlatkom

Valeta 2014

Portret uspešnih rokometošic

Ključ modrosti v Zgornji Rečici

Fotoreportaža: Končni izlet devetošolcev

Zlata raziskovalna naloga iz kemije

Dan zdravja

Izlet v Piran

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 14. julij 2014, številka 6, letnik III

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Taja Jančič, Ana Blatnik, Saša Klezin, Nataša Grešak, Alina Brižič, Špela Štor, Nikolaj Marot, Mark Ulaga, Ajda Kostevc, Ana Šmerc, Klara Brečko, Veronika Horjak, Metka Ojsteršek, Petra Žumer, Saška Maček, Emrah Vejseloski, Maruša Maček, Simon Šeško, Žiga Novak, Tian Kotnik, Dejan Kolšek, Maja Kumberger

Naslovnica: Alen Grešak

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU

»Tudi v kakšnem lumpu je lahko potencial«

Naša šola je pred približno dvema mesecema dobila novega ravnatelja Marka Sajka, zato sva se odpravili do njega in do dotedanje ravnateljice Ljudmile Pušnik, da bi nama odgovorila na nekaj vprašanj za šolski časopis.

V vašem delavniku je prišlo do sprememb. So se vam v novi vlogi spremenili vsakdanjik, način dela in pogled na šolo na splošno?

Ljudmila Pušnik: Meni se je vsekakor precej spremenil, saj sem šla nazaj v razred in sem nazaj tam, kjer sem si želela biti. Vesela sem, saj opravljam poslanstvo, svoj poklic, saj sem spet učiteljica matematike. Vsekakor se je veliko stvari spremenilo, vendar sem matematiko učila tudi kot pomočnica ravnateljice in kot ravnateljica, tako da nikakor nisem izgubila stika s poučevanjem, a je tega zdaj vsekakor več kot prej.

Marko Sajko: Tudi jaz lahko rečem, da se je zadeva precej spremenila. Zdaj je z vsem skupaj prišlo tudi več odgovornosti, zadolžitve so drugačne. Vsekakor pa je težek tudi prehod, saj je malo neugodno, ker je konec šolskega leta. Delo je stresno, ker je treba končati šolsko leto in zastaviti novo. In če si pri tem delu »zelenec«, rabiš za vsako delo še več časa kot nekdo, ki je utečen. Da, sprememba je velika.

Kako se je začelo vajino sodelovanje in kako menite, da se bo nadaljevalo?

Ljudmila Pušnik: Že od vsega začetka zelo dobro sodelujeva in menim, da bo tako tudi ostalo. Sicer zdaj v drugačni vlogi. Vedno pa sem na razpolago, tudi za vsako informacijo. Menim, da je bilo pri naju že od začetka dobro tudi to, da sva imela popolnoma različna stališča. Mislim, da mora biti veliko različnih predlogov, da lahko zraste nekaj novega. Zato vedno rabiš nekoga nepristranskega, ki si tudi upa povedati svoje mnenje, ker biti ravnatelj pomeni, da ti morda ne povedo vsega. Tako kot učenci vsega ne poveste odkrito učiteljem ali staršem, je tudi pri položaju ravnatelja, zato je super, če imaš človeka, ki lahko to odmisli in ti odkrito pove, kaj misli o nečem. Potem je možen napredek.

Marko Sajko: Lahko samo potrdim, da je to res. Zelo dobro sodelujeva, ker se na odprt način pogovarjava in zoperstavljava mnenje, kar je zelo pomembno. Tudi učenci so mi na primer dostikrat

povedali svoje mnenje, kar je zelo dobro. Enako je pri poučevanju, saj mora učitelj razjasniti snov, ki učencu ni jasna. Ta primer je dober prikaz, da če si tiho in ne vprašaš, potem snovi ne boš nikoli razumel. In na drugi strani, če poveš na glas, obstaja neko upanje, da ti bo nekdo razložil.

Ljudmila Pušnik: Pri matematiki rečem, da ni napačnih vprašanj, tudi neumnih ne. Vprašanje je vprašanje. Treba si je upati, tudi vprašati. Ne skrivati neznanja.

Gospod Marko Sajko, službo ste pred šolstvom opravljali v gospodarstvu. Kakšna je razlika med prejšnjim in zdajšnjim delom? Kako vam znanje od prej pripomore pri današnjem delu?

Znanje od prej vsekakor pomaga in je dobrodošlo, vendar je šolstvo nekaj posebnega. Določene zadeve so in niso. Tukaj marsikdo meša stvari. Čeprav cilj v gospodarstvu ni samo dobiček, ampak tudi druge stvari, je to seveda ena glavnih reči. Seveda pa na šolstvo ne moremo gledati skozi finančne oči, temveč predvsem skozi neke druge zadeve

in pri tem je treba učence izobraževati. Zato smo tudi tukaj in ne zato, da bi krčili sredstva in na koncu leta dobili nek dobiček. Dobiček vsekakor ni cilj. Je pa znanje iz gospodarstva dobrodošlo, ker gre za upravljanje s kadri in poznavanje tudi finančnega področja. Vsako znanje v vsakem primeru prav pride, slej ali prej.

Gospa Ljudmila Pušnik, vsaka izkušnja v življenju je dobrodošla. Se vam zdi, da vam je poučevanje pomagalo pri ravnateljevanju ali obratno?

To je eno od kočljivih vprašanj. Menim, da je oboje dobrodošlo. Vsekakor pri ravnateljevanju pomaga, če si hkrati tudi učitelj, ker vendarle gledaš z rahlo drugačnimi očmi. In zdaj kot bivša ravnateljica v razred vstopam drugače, ko sem v vlogi učitelja. Kaj je bolj dobrodošlo, pa me boste morali vprašati čez približno deset let, ko bom preračunavala, kdaj bom šla v pokoj.

Gospod ravnatelj, vsako šolsko leto prinese tudi spremembe. Kakšne bodo sledile z novim šolskim letom?

Trenutno sem bolj pri tem, da vzdržujem tempo, ki je bil postavljen s prejšnjo ravnateljico. Spremembe vsekakor bodo prišle, vendar moram malo »sesti v sedlo«. Glede na to, da izhajam s tehniškega področja, si želim, da bi učenci imeli čim več uporabnega dela z računalniki, da bi se povezali z drugimi šolami, tudi v tujini. Da bi se spoznavali preko video konferenc in si tudi dopisovali. Zraven bi rad vključil tudi Šmocl. Rad bi dal poudarek skupinskemu delu, ki je zame zelo pomembno, ker mislim, da je v življenju pomembno, da držimo skupaj, pri čemer je delo v skupinah dober začetek.

Gospa Pušnik, pogled na šolo se vam je zdaj najbrž spremenil. Katere stvari ste takoj na začetku učenja opazili, ki jih prej morda niste?

Na vsak način se je moj pogled spremenil. Seveda predvsem glede tistega, kar lahko napravim pri sebi, da spremenim način učenja, kar je eno, drugo pa je, kako se tehnološko opremiti, da lahko to potem tudi izvedeš. Ne vem, če ste opazili, da sem precej naklonjena tehnologiji. V času, ko sem bila ravnateljica, smo večino učilnic opremili s projektorji, z računalniki ... In takšnega načina poučevanja si želim, vendar je vse to seveda povezano s finančnimi sredstvi. In ker imam ravno priložnost, ko sva takole skupaj z novopečenim ravnateljem, upam, da mi bo omogočil kakšno takšno tehnološko zadevo v razredu, da bomo lahko delali malo drugače.

Kakšna nova spoznanja vam je ravnateljstvo prineslo?

Marko Sajko: Predvsem to, da je veliko lažje govoriti iz opozicije, kako bi kaj naredil in kako bi kakšno stvar rešil. A ko si tukaj, je drugače. V vsakem primeru pa se je treba pogovarjati in iskati rešitve.

Ljudmila Pušnik: Najtežje je izbirati med odločitvami, če so vse slabe, kar se seveda včasih zgodi. To je najhuje. Res pa je, da včasih pride tudi do spoznanja, da odločitev nenazadnje ni bila

tako slaba, sploh če pride do dobre spremembe. In to imam rada. Treba je obdržati dobro in zavreči staro ter nadgraditi tisto, kar je obetajoče.

Na kakšnem primeru bi lahko obrazložili najbolj pomembne stvari, ki ste jih spoznali do zdaj, da bi jih dobro razumeli tudi mlajši?

Marko Sajko: Podobno kot pri ravnateljstvu je tudi s tehnologijo, ki mora biti premišljena. Lahko si na primer kupim boljši avto, vendar to ne pomeni, da se bom nekam hitreje pripeljal. Pomeni, da bom dal več denarja za boljši avto in nič ne bom imel od tega, saj bo starejši in cenejši prav tako prišel do cilja.

Ljudmila Pušnik: Tako je na primer tudi pri fiziki. Sama sem tudi fizik in menim, da so eksperimenti zelo dobra stvar, ampak če so brez

teorije, tudi ne gre. Vsega mora biti po malo in moramo imeti neko podlago znanja, če želimo, da na primer eksperiment uspe.

Vsak učenec je zgodba zase. Kako bi učence naše šole opisali z nekaj besedami?

Ljudmila Pušnik: Živahni, vedoželjni, obvladljivi, prijetni. Ljudje vedno govorijo, kakšna je današnja mladina in kakšni so današnji otroci, kako so različni od tega, kar je bilo včasih. A sama

vedno rečem, da niso nič slabši ali boljši, samo drugačni so. Tako da mislim, da smo na naše učence lahko ponosni. Tudi ko se odpravimo na kakšno ekskurzijo, nam je jasno, kako zlati so.

Marko Sajko: Nesporno ta prijeten okoliš pripomore k vedenju in če se primerjamo z ostalimi učenci po Sloveniji, so naši še vedno relativno prijazni, dobrosrčni in zdravi živahni otroci, pri čemer v prihodnosti vidim veliko perspektivo za vse vas.

Ljudmila Pušnik: Skratka, vsi ravnatelji smo zelo pozitivno usmerjeni in vidimo dobro še v največjem lumpu.

Marko Sajko: Jaz v kakšnem lumpu včasih vidim tudi velik potencial, ker se mi zdi, da je tudi za nekatere lumparije, ki smo jim priča v naši šoli, treba nekaj znati.

ONIS

Zaključna ekskurzija

V petek, 30. maja, smo imeli učenci, starši in učiteljici zaključno ekskurzijo.

Z avtobusom smo se odpeljali v Kostanjevico na Krki. Najprej smo videli drugi najdebelejši hrast dob v vasi Malence. Star je tristo let. Njegov obseg meri sedem metrov. V cisterijanskem samostanu v Kostanjevici smo si ogledali galerijo Božidarja Jakca in galerijo na prostem. Nato smo

odšli v kostanjeviško jamo, kjer smo občudovali kapnike. Po ogledu smo se sprehodili po mestu. Ogledali smo si tudi Muzej na prostem Pleterje. Za konec smo obiskali grad Otočec, ki stoji na otoku sredi reke Krke.

Učenci iz oddelka z nižjim izobrazbenim standardom

ONIS

Zadnji naravoslovni dan

V torek, 10. junija, smo prišli v šolo, kjer smo se najprej pogovarjali o čebelah.

Potem smo pomalicali, nato nas je hišnik Miha peljal s kombijem v Šentrupert. Prišla nas je pozdravit učiteljica Renata Kolšek. Nato smo sedli na klopce in poslušali čebelarja Andreja

Jerneja. Šli smo si pogledat čebelnjak in čebele. Izvedeli smo, da se moramo, ko gremo k čebelam, namazati s kisom ali prižgati bukovo gobo. Za konec smo poskusili različne vrste medu.

Nikolaj Marot

ONIS

Dan šole

Šli smo k Hermanu Lisjaku. V Celje smo se peljali z vlakom. Na začetku smo se predstavili.

Gospa nam je pokazala stanovanje Hermana Lisjaka. Na žalost ga ni bilo doma, ker se je šel sončit na plažo. Predstavila nam je igrače iz drugih dežel, ki so jih delali samo fantje, saj so imele deklice preveč drugega dela. Nato smo videli film. Videli smo tudi igrače, ki so bile pokrite z okroglim steklom (kupolo), okoli pa so bile tirnice in na njih vlak na električno, a na žalost je bil pokvarjen in ni vozil. Ogledali smo si razstavljeni omarici in iskali vsiljene igrače. Na vrvicah so viseli gugalni konjički, na stenah pa je bilo v omaricah polno medvedkov. Vsak je imel

svoje ime. Ogledali smo si tudi lutke in oder za predstave, ampak predstave ni bilo. Vsak je izdelal svojega medvedka iz papirja in mu dal ime. Mojemu je ime Herman. Nato smo se šli igrati banko. V sobi je bil velik globus, videli smo tudi polno zanimivih slik. Na koncu smo si lahko izbrali vsak svojo igračo, ki smo jo odnesli domov. Jaz sem izbral psa dalmatinca. Nato smo šli na sladoled. Sprehodili smo se skozi mesto in se ustavili v senci na igrišču, kjer smo se igrali. Z vlakom smo se odpeljali v Laško, šel sem na kosilo in nato domov.

Mark Ulaga

PŠ DEBRO

Dan zdravja

Dneva zdravja se v naši šoli vsako leto spomnimo. To je tudi povsem pričakovano, saj je zdravje naše največje bogastvo in prav je, da se tega začnemo zavedati že v rosnih letih.

Učenci sedmega razreda smo bili razdeljeni v tri skupine po deset oziroma devet učencev, ki smo se izmenjevali v treh različnih delavnicah. Posvetili smo se pripravi zdrave hrane, odnosom med vrstniki in športu (nordijski hoji). Na delavnici alternativne prehrane smo pripravili sendvič, energijske kroglice in sadno solato. Delavnico je vodila gospa Majda Podbevšek. Naslednja delavnica je bila posvečena odnosom med vrstniki. Z gospo Brigito Kovač smo se pogovarjali o čustvih, pomenu pogovora in razumevanju družbe. Veliko smo lahko govorili, poslušali in nato veselo komentirali, kar mi je bilo všeč. Zadnja delavnica

je bila namenjena športu. Posvetili smo se dokaj neznani obliki rekreacije med mladimi, nordijski hoji. Zahvalimo se lahko vremenu, ki nam je omogočilo opraviti krog nordijske hoje skozi naše mesto. Med hojo smo sošolci in gospa Nevenka Turnšek prijetno kramljali in se (ne namerno) spotikali s palicami.

Letošnji dan zdravja je bil zelo zabaven. Težko bi rekla, katera delavnica mi je bila najbolj všeč, saj so bile vsaka po svoje zelo zanimive in poučne. Zdravje naj bo naše največje bogastvo.

Ajda Kostevc, slika Milena Žohar

OPB

Izlet v Piran

19. junija smo se odpravili v Piran. Vozili smo se več kot dve uri, zato smo bili vsi nestrpni. Ob prihodu smo si najprej ogledali akvarij, v katerem je bilo mnogo različnih morskih živali, in si kupili spominek.

Potem smo odšli na ladjo, s katero smo pluli uro in pol. V spodnjih prostorih je bil velik steklen prostor, v katerem smo si lahko ogledali, kaj je pod vodo. Ko smo šli z ladje, je bil čas za zabavo.

Oblekli smo si kopalke in stekli v vodo. Nekaterim je bila voda malo premrzla in so raje nabirali školjke ali se igrali na plaži. Ostali smo uživali v valovih.

Prišel je čas za odhod. Posušili smo se in preoblekli ter odšli na avtobus. Ves dan je bilo sončno vreme, ko pa smo se peljali z avtobusom domov, je začelo deževati.

Vsi smo se zabavali, doma pa smo nato veselo pripovedovali, kako lepo je bilo.

*Ana Šmerc, Klara Brečko, Veronika Horjak,
Metka Ojsteršek, Petra Žumer*

PŠ REČICA

Ključ modrosti v Zgornji Rečici

V Podružnični šoli Rečica četrtošolci tradicionalno ob koncu šolskega leta predajamo ključ modrosti mlajši generaciji. Letos sta svojo modrost dokazovali dve tretješolki: Julija in Klara. Njuno prijateljstvo in dobra volja sta se odražala pri vseh zabavnih nalogah. Spretno sta luščili koruzo, hitro zlagali zemljevid, vozili voze, prenašali vodo in se žogali z vodnim balonom. Gledalci so športno navijali za obe in se nasmejali do solz. Obe tretješolki sta ponosno shranili ključ modrosti in bosta v naslednjem šolskem letu skrbno čuvali ves mlajši rod v šoli.

Četrtošolci PŠ Rečica

KEMIJA

Raziskovalna naloga

14. junija 2014 sta bila na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani proslava in podelitev zlatih priznanj iz vseh razpisanih področij Zveze za tehnično kulturo Slovenije. Devetošolec Nik Kajtna je prejel zlato priznanje za kemijsko raziskovalno nalogo. Prireditev je bila na državni ravni.

Milena Žohar

RDEČI KRIŽ IN PRVA POMOČ

Izlet krožka Rdečega križa in prve pomoči

V soboto, 7. junija, smo se s krožkom Rdečega križa in prve pomoči odpravili na izlet. Poleg učencev PŠ Debro so se nam pridružili tudi učenci iz matične šole Laško, PŠ Rečica, PŠ Šentrupert in učenci OŠ Radeče.

Učenci iz Debra in Rečice smo se pred šolo v Debru zbrali okrog 8. ure. Na avtobusu nas je pozdravil sekretar OZRK Laško, gospod Vlado Marot; pridružila pa se nam je tudi predsednica KORK Rečica in OZRK Laško, gospa Marija Šmauc. Z avtobusom smo se nato odpeljali do kina v Celju, kjer smo si ogledali risani film Hiša velikega čarodeja. Po ogledu smo se zbrali pred kinom, kjer smo imeli malico. Avtobus nas je nato

odpeljal v Mozirje, kjer smo si ogledali Mozirski gaj. Do cerkve sv. Valentina smo imeli vodiča, nato se je vsaka ekipa z mentorji uro sprehajala po Mozirskem gaju. Z mentorico Mileno Žohar smo si ogledali zeliščni vrt, skalnjak, razne vrste papig in vodni mlin. Po ogledu smo kosili v restavraciji Gaj. Po kosilu smo se z avtobusom odpeljali domov. Izlet je bil prečudovit, saj nam je bilo tudi vreme več kot naklonjeno.

Saška Maček

PORTRET

Uspešni rokometiški

Anita in Sandra Baumkirher sta se že v prvem razredu osnovne šole začeli ukvarjati z vrhunskim športom, in sicer sta trenirali ju-jitsu v Celju. Oktobra 2010 sta začeli in eno leto trenirali rokomet pri priznanem trenerju gospodu Janezu Goršiču, ki je tisto leto imel treninge v matični OŠ Laško.

Nato sta od septembra 2011 do junija 2012 trenirali mini rokomet pri Rokometnem klubu TKI Dol pri Hrastniku, marca 2012 pa sta začeli tudi trenirati pri Ženskem rokometnem klubu Celje Celjske mesnine. Že v Hrastniku in še bolj v Celju se je pokazalo, da ima Anita velik talent za vratarko, Sandra pa je postala igralka, seveda najprej kot krilo.

Treningi so vsak dan v tednu po uro in pol (včasih imata zaporedna treninga, kar znese tri ure) v Šolskem centru Celje – Lava ali

dvorani Golovec, ob sobotah (včasih tudi ob nedeljah ali čez teden) pa so redne tekme v državnem prvenstvu. Udeležujeta se tudi enotedenskih rokometnih kampov, 5. junija letos sta šli za teden na mednarodni turnir v Nemčijo (Anita je bila tam že drugič), kar zahteva veliko naporov, odrekaj, stroškov in discipline, a jima ni težko, saj

obožujeta rokomet. Pogosto gredo tudi na igrišče (košarka), veliko tudi plavata, kolesarita ..., letos pa sta za zadnje uspehe dobili pravi rokometni gol in lahko vadita kar doma na dvorišču (če bi bila sredstva, bi pred hišo naredili 1/4 igrišča).

Letos sta Anita in Sandra v šoli prvič imeli tudi status športnice (sicer ga nista veliko koristili), da sta lažje usklajevali rokometne in šolske obveznosti (bilo je veliko izostankov od pouka, tudi večina prostega časa gre za rokomet ...).

Pravkar se je končala sezona 2013/14, ki je bila za ŽRK Celje CM zelo uspešna, saj so igralke zasedle naslednja mesta: v 1.A državnih ligi, 3. med članicami, 4. med mladinkami, 5. med kadetinjami, 4. med starejšimi deklicami B (Anita je ta kategorija, kot rezerva pa brani tudi za leto starejše kadetinje), 1. med mlajšimi deklicami A in 5. v skupini Vzhod mlajše deklice B (Sandra je

v tej kategoriji, igra pa tudi v prvi postavi leto starejših mlajših deklic A).

Anita in Sandra sta izredno napredovali prav v zadnji sezoni, ko je Sandra igrala v prvi postavi svoje kategorije mlajše deklice B – 11 let, kjer je na 14 tekmah dala kar 109 golov (bila je tudi med prvimi strelkami v tej kategoriji v Sloveniji) ali povprečno skoraj 8 na tekmo, največ na primer na gostovanju v Mariboru kar 13. Hkrati je igrala tudi v prvi postavi leto starejših mlajših deklic A –

12 let (nekaj tekem za starejše deklice A), pri katerih je na 18 tekmah dala 48 golov, s katerimi je dosegla neverjeten uspeh, saj so na zaključnem turnirju v Logatcu z Logatcem in Vrhniko postale državne prvakinje (sezono prej so bile pri mlajših deklicah B tudi 3. v

državi), na katerem je Sandra kot desno krilo dala 7 golov in bila izbrana celo v najboljšo sedmerico turnirja (kot desno krilo, čeprav ne igra več veliko na krilu).

Prav tako uspešna je Anita, ki je bila v tej sezoni v Ljubljani celo na izboru za reprezentančno vratarko in je prišla v ožji izbor. Za vratarja ni dovolj le trening, ampak moraš biti verjetno kar rojen za to, kar kaže z velikim številom obramb, na primer na zelo težki tekmi z Žalcem kar 36 obramb, pogosto tudi več kot 20 ...

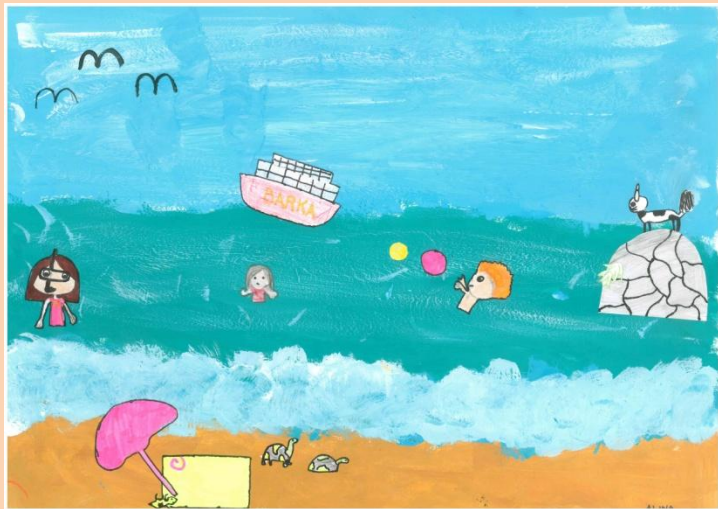
Seveda je rokomet kolektivni šport in so pogosto enako kot končni rezultat vredni sodelovanje, obramba, podaje, motivacija ... Predpogoj za vse to so odlični trenerji (to sezono za Sandro Iva Jug in za Anito Željka Dragišič in ostali), sponzorji, pogoji ...

Edi Baumkirher

Na fotografiji: Anita (vratarka levo) in Sandra (v drugi vrsti sedi prva z desne)

POLETNA USTVARJALNOST

*Emrah Vejseloski, Maruša Maček, Simon Šeško,
Žiga Novak, Tian Kotnik, Alina Brižič, Dejan Kolšek*

INTERVJU Z RAPERJEM ZLATKOM

»Kdor poje, zmore!«

Gorenje Surovina in podjetje Zeos sta letos organizirala zbiralno akcijo odpadne električne opreme. Udeležila se je tudi naša šola in tudi z njeno pomočjo smo v Sloveniji zbrali 146 ton odpadkov. S končnim drugim mestom smo za nagrado dobili koncert priljubljenega Slovenskega raperja Zlatka. Na igrišču je bila v petek, 13. junija, prava savna, saj je sonce vztrajno pripekalo, a to učencev ni ustavilo. Uživali smo v enournem koncertu, na katerem je Zlatko poskrbel za pravo vzdušje.

Po končani zabavi sta prišla na vrsto podpisovanje avtogramov in fotografiranje, pri čemer je nastala dooolga vrsta. Na koncu je Zlatko prijazno pristal tudi na to, da sva mu zastavili nekaj vprašanj.

Ste velik podpornik dobrodelnosti. Kako je prišlo do vašega sodelovanja s toliko organizacijami?

S trdim delom. Mislim, da je to tisto, kar me je poneslo do tu, kjer stojim danes.

Danes ste na igrišču naredili pravo zabavo. Kakšno se vam je zdelo vzdušje?

Vzdušje je bilo fenomenalno, tudi sonce je bilo na naši strani. Nastopanje mi je vedno v veselje, čeprav verjamem, da je danes občinstvu malo ponagajala vročina.

Vaše pesmi so zelo poučne. Od kod vam ideje?

Ideje prihajajo iz izkušenj, prijetnih in včasih malo manj prijetnih dogodkov.

Bi lahko za konec povedali še eno lepo misel?

Mislim, da kdor poje, vsekakor zmore – misliti in vse ostalo.

Taja Jančič in Ana Blatnik

KAM ZA KONEC TEDNA?

Rogla

Sončnih dni je čedalje več in le redkokdo lahko ob tako lepem vremenu zdrži v zaprtih prostorih. V nadaljevanju vam ponujamo destinacijo, ki je vredna ogleda.

Roglo večina pozna samo v zimski preobleki, vendar tudi v poletnih mesecih ponuja veliko možnosti zabave. Na voljo so mnoge urejen poti, ki omogočajo pohodništvo, nordijsko hojo in gorsko kolesarjenje daleč po petdeset kilometrov dolgem območju Pohorja. V neposredni bližini hotelov je tudi razgledni stolp, na katerega se

lahko povzpnejo obiskovalci. Na visoki nadmorski višini se radi na napore prihajajoče sezone pripravljajo tudi vrhunski športniki. Na Rogli so zato urejena zunanja in notranja igrišča (košarka, nogomet, odbojka ...), zraven njih pa je tudi krožna adrenalinska sankaska steza.

Taja Jančič

FILMSKI KOTIČEK

Zeleno kolo

Celovečerni prvenec savdske režiserke Haifae al Mansour z naslovom Zeleno kolo je film, ki govori o življenju in pravicah žensk v Savdski Arabiji. Vse to ni predstavljeno na dolgočasen način, ampak skozi simpatično ganljivo zgodbo desetletne deklice, ki je ni strah izstopati.

Film dobro prikazuje življenje tamkajšnjih žensk, saj režiserka iz lastnih izkušenj prikazuje zgodbo, ki ne prikazuje izjemnih dosežkov velikih in ponosnih ljudi, ampak preprosto zgodbo majhnega posameznika z velikim sporočilom. Film nas popelje v zgodbo o deklici Vadži, ki živi z mamo in največkrat odsotnim očetom, na katerega sta z mamo zelo navezani. Kot pove naslov, je zgodba povezana s kolesom, prav takšnim, kot ga ima Važdin prijatelj Abdulah. Sama bi bolj kot vse na svetu rada imela kolo, ampak da se dekleta ne vozijo s kolesom, saj to ni primerno, ji pove vsak človek, ki mu zaupa svojo željo.

Čeprav je zgodba podana skozi oči desetletnega otroka, film ni primeren le za otroke in mladostnike. Ravno nasprotno, saj je Haifae al Mansour uspelo ustvariti večplastno in celovito zgodbo, ki predstavlja, kako nizek položaj imajo ženske v nekaterih delih sveta.

Zeleno kolo je prvi savdski film, ki je bil v celoti posnet v Savdski Arabiji, in prvi, ki ga je posnela tamkajšnja ženska. Tako je ironično režiserka naredila enako pomemben prelomen korak kot Važda, glavna junakinja filma, ki na koncu naredi to, kar hoče, in se ponosno popelje z zelenim kolesom skozi ulice, ki zatirajo ženske, ter okusi iskrico svobode.

Ana Blatnik

DEVETOŠOLCI

Devet let je za nami

Se še spomnite rumenih rutic? In Pike Nogavičke ter Švigazajčka, ki sta nas pričakala, ko smo prvič sramežljivi in skriti za svojimi starši zakorakali v osnovno šolo? Ja, to je bil poseben dan v našem življenju, ki bo zagotovo ostal v našem spominu, vse dokler ne bomo plešasti starčki s protezami. Takrat se je začela naša skupna zgodba, ki je, upam, še zdaleč nismo spisali do konca.

Kar naenkrat smo morali davnega leta 2005 zapustiti vrtec in oditi v čisto drugačno okolje. A smo se kmalu privadili in se sprijaznili tudi s tem, da nismo več največji in najpametnejši, saj je bilo še sedem generacij starejših od nas. V prvem razredu je bilo, kot da bi imeli vsako uro igralni dan. Fantje so se igrali z avtomobilčki, dekleta pa smo urejala pričeske svojim barbikam in jih preoblačile. Zdelo se nam je, kot da šola sploh ni tako grozna in dolgačasna, kot so nam pripovedovali starejši bratje in sestre. Leto je bilo za nami in z vstopom v drugi razred smo se zdeli sami sebi bolj pomembni, saj nismo bili več najmlajši. Kmalu smo ugotovili, da se bomo s tem morali odpovedati tudi zabavnim in brezskrbnim uram, ko se sploh nismo nič učili. Vsak dan je bilo naše znanje obogateno s kakšno novo številko ali črko. Črki je sledila druga in kmalu so se prevesile v stavke, ki so krasili naše zvezke. Sploh nismo opazili, kdaj je minilo toliko časa, da smo prišli na predmetno stopnjo. S tem smo pozdravili nove sošolce in sošolke ter se nekako poslovili od igrač, od katerih smo se v nižjih razredih težko ločili. Prišel je čas za druge stvari. Vse več smo se družili med seboj in s tem je seveda prišlo tudi do kakšnega prepira, a smo se kmalu pobotali nazaj, saj smo se videli vsak dan in je bilo nemogoče, da bi bili jezni drug na drugega.

V zadnjih letih osnovne šole smo se tudi več družili in bolje razumeli kot razred. Pomagali smo si pri domačih nalogah, tudi tako, da smo komu napisali nalogo za biologijo, če je bil zaposlen s prepisovanjem matematike. Nič drugače ni bilo pri spraševanju in testih, saj so bile nekatere ocene pridobljene s pomočjo celega razreda. Čeprav bi večina mislila, da smo si tako le podpirali lenobo, pa smo to počeli, zato da smo si med seboj pomagali. Vsakemu namreč privoščim, da je sprejet v tisto srednjo šolo, kamor si želi. Posebna doživetja so bile tudi šole v naravi, kjer smo se lahko družili ne samo s sošolci in sošolkami iz naše šole, ampak tudi s tistimi iz Debra. Vedno smo kakšno ušpičili, da so si nas na raznih krajih, kamor smo šli, zapomnili. No, velikokrat pa so si nas zapomnili tudi po dobrih lastnostih in znanju.

Teh devet let smo bili prava velika družina, med seboj drugačni, z različnimi mnenji in pogledi na svet, a kljub temu smo se razumeli in si stali ob strani. Skupaj smo preživeli ogromno časa, a ne le v okviru pouka, ampak tudi v prostem času, saj smo postali dobri prijatelji. Tako so leta bežala mimo nas in nikakor nismo mogli verjeti učiteljem, ki so nam govorili, kako hitro bo konec osnovne šole in kako bomo odšli vsak po svoje. Delili smo si nasmeh, se tolažili ob slabih ocenah in skozi vsa ta leta je naše prijateljstvo zraslo skupaj z nami. Končala bom z mislijo, da je prijateljstvo nekaj, česar se ne da pojasniti. A če se tega nismo v teh devetih letih naučili v šoli, se nismo naučili ničesar.

Saša Klezin

VALETA 2014

Še se bomo srečali

Kot že vrsto let se je tudi za letošnje devete razrede osnovna šola končala z valetom. Najverjetneje je to zelo zanimiv dan, poln občutkov žalosti, a tudi veselja in sreče. Vsak je seveda vesel, da bo po devetih letih zamenjal šolo, učitelje, a verjamem, da bo hkrati tudi pogrešal prijatelje. Pri tem človeka prešine tesnoba – nikoli več ne bom videl vseh sošolcev na kupu, ne bomo več skupaj jedli malice, se smejali med odmori, še zadnjo minuto glavnega odmora prepisovali naloge od sošolca ... ne bom več videl znanih obrazov – tudi čistilk, hišnika, knjižničarke in drugih delavcev ter tudi mlajših učencev. V spominu vsakemu od nas ostanejo lepi in nepozabni trenutki kot tudi malo manj prijetne reči. In valeta je zagotovo zelo primerna za slavnostni konec šolanja devetošolcev.

Ko sva s sošolko Špelo prišli v Kongresno dvorano Wellness Spa Centra, je bilo tam že veliko obiskovalcev, ki so že sedeli na stolih in v prijetnem vznemirjenju čakali na začetek. Ko sva tudi sami dobili sedeže, se je prireditev začela. V dvorano so prikorakale devetošolke z lepimi oblekami in čevlji, zraven so stopali urejeni fantje. Zaslišala se je glasna slavnostna glasba in začel se je ples. Med drugimi so zaplesali čačača, blues,

angleški valček, swing, na koncu pa so mladi plesalci zaplesali še dunajski valček s svojimi starši. Nato je sledil zabavni program. Letošnja generacija je bila prva, ki je imela predstavitvene videe razredov. Tako so se na šaljiv način predstavili učenci in učenke vseh razredov matične šole in podružnice Debro. Sledile so podelitve različnih priznanj. Učenci Ana Blatnik, Nik Kajtna, Taja Jančič, Saša Klezin in Tanja Belej so dobili tudi posebno priznanje Osnovne šole Primoža Trubarja za doprinos k dobremu zgledu šole. Zdi se mi, da je lepo, da izpostavimo pozitivne in ambiciozne mlade ljudi. Letošnja generacija je bila zelo uspešna pri tekmovanjih na družbenih in naravoslovnih področjih, »pametna«, saj so kar deževala priznanja in čestitke za vse učence.

Nekateri so se izkazali tudi kot odlični igralci glasbil, kot dobri pevci, prav tako tudi kot snemalci in igralci. Ob koncu so devetošolci zapeli zaključno pesem in marsikateremu se je tudi orosilo oko.

Tako je bil uradni del valeta končan in vsi smo šli domov. Razen devetošolcev seveda, ki so imeli še »afterparty«. ☺

Nataša Grešak in Špela Štor, foto Maja Kumberger

DEVETOŠOLCI

Neskončno objemov in morje solz

Dekleta za to porabijo cele mesece priprav, v zadnjih letih pa za njimi ne zaostajajo niti fantje. Dekleta so pri frizerju naročena minimalno trikrat, ker mora biti pričeska več kot popolna. Tako pač je. Vse smo iste. Potem pride dan D, dan, ko se počutimo kot princeske, ki bodo zasijale. To je zaključek vseh devetih let, odkar smo kot zmedeni nadebudneži prvič prestopili šolski prag. V tem času se je zgodilo veliko stvari, skupaj smo šli skozi vzpone in padce, slavili uspehe in se tolažili ob morebitnih neuspehih. Bili smo skupaj! In četrtek? Četrtek, 12. junij, je bil dan, ko smo stvari, ki smo jih skupaj počeli vseh devet let, združili v celoto. Svoje talente in sposobnosti smo predstavili na valeti generacije 1999. Meni je bila valeta veličasten dogodek, saj je bil to nekakšen zaključek, za katerega smo vsi vedeli, da se nevdružno približuje, vendar si nihče ni mislil, da je tako blizu. Ker je naša generacija zelo znana po tem, da veliko stvari naredi po svoje, tudi valeta ni bila izjema. Zamislili smo si oddajo 24 ur, ki smo jo popestrili s

predstavitvenimi filmi razredov, z reklamami, vremenom in seveda glasbenimi točkami. Seveda pri valeti ne moremo iti mimo uradnega dela, zato se je vse skupaj precej zavleklo. Na koncu je sledil najlepši del – zapeli smo zaključno pesem, še zadnjič vsi skupaj, se objeli in si medtem, koliko smo bili pač sposobni, brisali solze. Na koncu smo visoko v zrak dvignili napis: Naša skupna pot se je končala, a prijateljstva za večno bodo ostala. In to je edino, kar šteje in drži. Kljub temu da je to konec osnovne šole, še ne pomeni, da ne more biti drugačen začetek. Znašli smo se na razpotju, ki ga bomo premagovali vsak po svoje, vsak gre po svoji novi poti in vsak si jo tlakuje sam, vendar bodo prijateljstva, ki so se vseh devet let pletla, ostala.

Verjetno je malo tistih, ki imajo v tem trenutku svojo življenjsko pot načrtano do zadnje podrobnosti, saj večina še vedno ne ve, kaj bo, vendar vemo, da bodo tudi čez mnogo let z nami spomini in trenutki, ki jih bomo z nasmehom na obrazu in z iskrico v očeh z veseljem obujali.

Taja Jančič

Vse skupaj se šele začenja

13. junija smo devetošolci začeli proslavljati konec. Konec osnovnošolskega izobraževanja. Težko pa je reči, kaj točno smo proslavljali. Nekateri prihod počitnic, drugi so se pač pridružili vriskanju, spet tretji, katerih skupina je bila po vsej verjetnosti tudi največja, pa so si ves čas ponavljali, kako veseli so, da je končno konec osnovne šole.

A tu smo tudi nekateri, ki smo se znašli na razpotju. Kako težko je bilo včasih, ko smo naveličani vsega poprijeli za svinčnik in odpisali test za matematiko ... A ne bo zdaj, ko se odpravljamo novim dogodivščinam naproti, nič drugače, nič lažje, prej težje. Spet bomo spoznavali ljudi, iskali svoj prostor pod soncem, se dokazovali učiteljem in iskali nov sistem, ki nam bo najbolj ugajal. Velik del tega diši po svobodi in ponovni priložnosti, spet pa je tukaj

majhen del, ki predstavlja strah in obremenjenost, ker bo treba spet začeti znova. Velikokrat nam kdo reče, da nam tako lepo, kot je zdaj, ne bo nikoli več. Potem zavijemo z očmi in pozabimo na izrečeno. Čeprav je na nek način res. Le redkokdo bo imel srečo, da si bo pri nadomeščanju lahko ogledal grozljivke, pri katerih ga bo učiteljica spraševala, če nima srca, ker se smeji, in na prste ene roke bomo lahko prešteli tiste, ki bodo namesto spraševanja naredili predstavitev in dobili dobro oceno.

Osnovna šola je postala naš drugi dom in čeprav smo ga včasih rahlo sovražili, je bil, ne da priznali, včasih naš najljubši kraj in tisti, ki se mu reče srednja šola, bo moral biti zelo dober, da se bo lahko primerjal s tem, ki nam je v devetih letih tiho, a vztrajno prirasel k srcu.

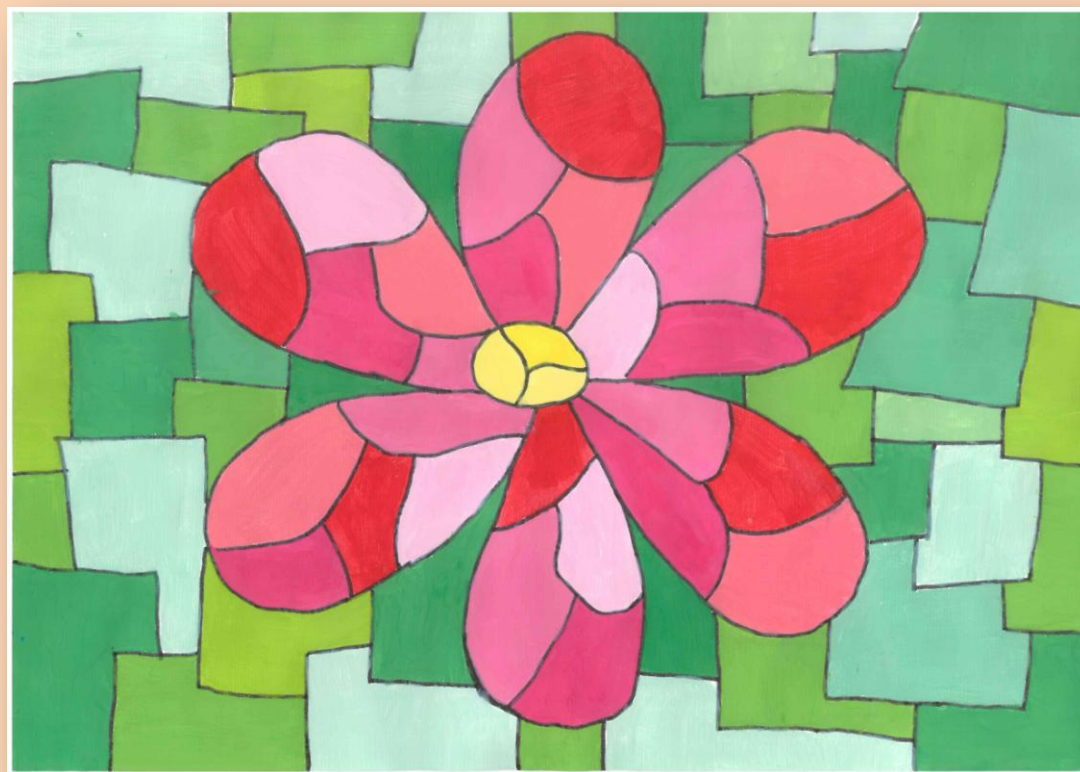
Ana Blatnik

Prva slovenska knjiga in seštevanje povprečja

Šolsko leto se grooznooo vlečeee. Kar naprej spraševanja in testi. S temi stvarmi nas tako zasipavajo, da se včasih iz naloženega kupa knjig komaj ven vidimo. Vendar se naenkrat to konča. Vsi obvezni testi in obvezna ustna spraševanja so za nami. Nato pride za nekatere še težje obdobje; obdobje zviševanja ocen, popravljanja ... namreč vsakega učitelja zanima, če nam je nekaj podrobnosti iz njegovega obširnega razlaganja le ostalo v glavi. Učiteljica za slovenščino malo pobara, če le še vemo, kdo je napisal prvo slovensko knjigo, učiteljica za kemijo, če vemo, katera so glavna zaščitna sredstva, ki so pri vseh poskusih, še posebej pa pri tistih, ki jih opravljamo mi, obvezna in tako naprej. Kljub temu da pouk traja do datuma, ki je napisan v šolskem koledarju, se »šola« konča že mnogo prej. In to je najlepši del. Učenci z navdušenjem, verjetno prvokrat v letu, skoraj priskakljamo do šole. Polni veselja in zanimanja se pred učilnicami prepiramo, kdo bo tisti pogumnež in heroj, ki bo upal vprašati učiteljico, če bi si lahko ogledali film. Vendar je to šele prva stopnička. Kako najti film, ki bo vsem vsaj malo všeč? Uf, najtežji del. Ponavadi se prepiramo toliko časa, da za gledanje filma ostane bore malo časa. Če

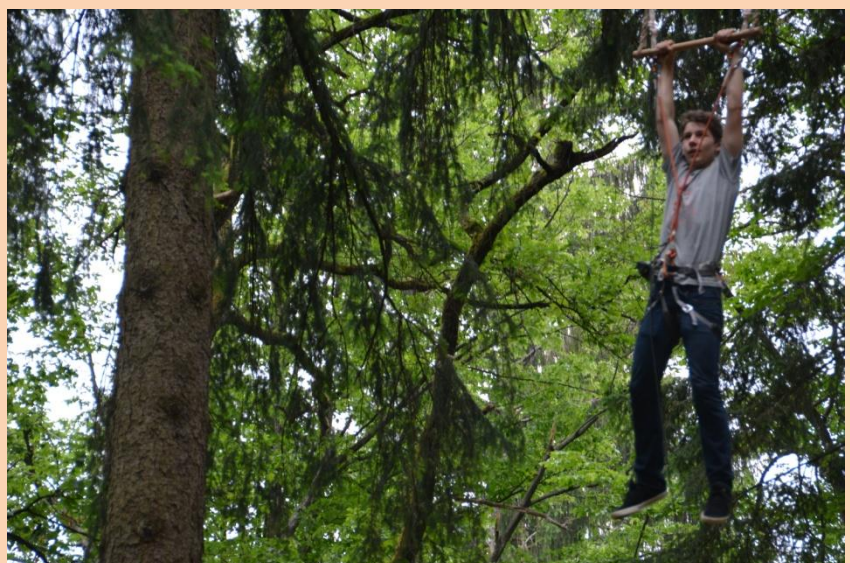
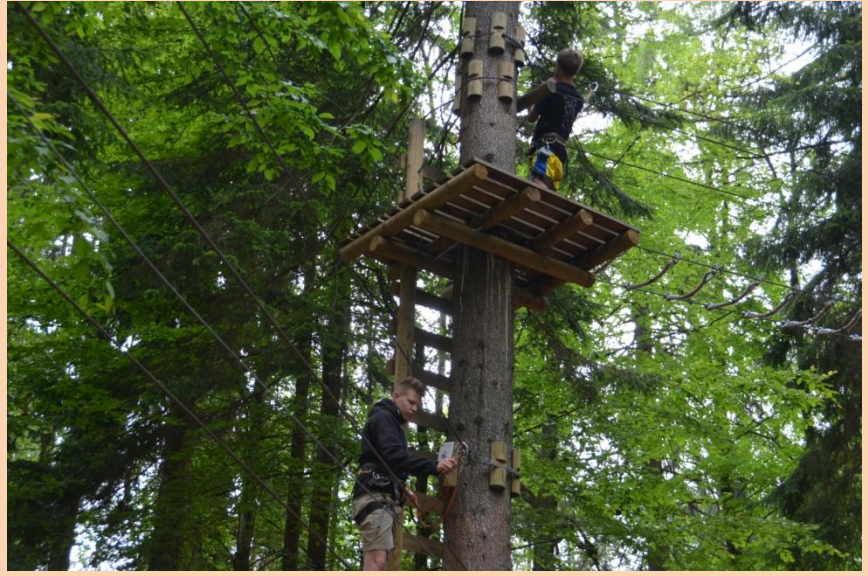
pa film le izberemo, seveda nedemokratično, na način »kdo bo najbolj glasno in najprej povedal«, se večina razreda v kotu drži, kot da bi pojedla celotno zalogo limon na svetu. Tretja svetovna vojna bi lahko rekli. Vendar to obdobje kmalu mine. Seveda to ni edina skrb, ki jo imamo učenci. Ena največjih je tista, kako naj se zahvalimo učiteljici, ker se celo leto ni pustila zmesti. Seveda, najprej je treba zbrati denar. A ker seveda vse res ne more gladko teči, se vedno najde nekaj pogumnežev, ki do zadnjega dne vneto pozabljajo denar. Na koncu so tisti, ki pobirajo denar, že tako na koncu z živci, da vsem grozijo, da bodo vsoto samo njim na čast potrojili. Ni kaj, radi se imamo. Počasi, vendar vztrajno se približuje zadnji šolski dan. Nekateri vneto načrtujejo, kako bo potekal protokol »darilo od nas do učiteljice«, spet drugi se z neuspelimi poskusi borijo, da bi jim učitelji le dali še zadnjo možnost, in tretji seštevajo svoje povprečje, da ugotovijo, koliko denarja jim bo zaradi tega prijazna babica položila na tako okrnjen bančni račun. Ko dobimo spričevala, je konec. Konec tega šolskega leta. Čeprav smo si že od prvega septembra naprej želeli, da bi se čimprej končalo, pa je takrat vsem hudo.

Taja Jančič

KONČNI IZLET DEVETOŠOLCEV

ŠOLA V NARAVI

Andrej Gobec